

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 28. listopada 1884.

List 48.

Premišljevanja in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

Jezusova mladost.

b) Rast v gnadi Božji.

K zveličanju pa ni zadosti, da človek umé Božjo voljo in da zna pravo pot v nebesa; mora tudi Božjo voljo spolnovati, po pravi poti zares hoditi. In to, ravno to je še težje, kot pravo spoznanje. Naši natori je prirojena huda poželjivost, ki nas ovéra na pravi poti in ki je kriva, da hudo delamo, če tudi dobro prav spoznamo. To žalostno, pa splošno spačenost človeške nature so spoznali že starodavni pogani in eden njih modrijanov je rekel: „Video meliora proboque, deteriora sequor.“ (Spoznam, kaj je prav in tudi hvalim, pa vender le napačno delam.) Ravno to priznava apostelj narodov, ki piše Rimljanom (7, 19): Ne storim dobrega, kar hočem, temuč hudo, kar nočem, to delam.

Vemo in spoznamo, kaj bi nam bilo po Božji postavi storiti ali opustiti; pa vender tolikokrat nasproti delamo. Morali bi vsaki dan boljši in pobožniši biti, kolikor bolj smo tudi podučeni in bolj izobraženi; pa je včasih ravno narobe. Včasih ravno učenim za pobožnost nič mar ni; in če tudi je svet dandanašnji v znanosti velikansko napredoval, ne moremo terditi, da bi se bil zraven tudi poboljšal; nasprotno se rado godi, da kolikor bolj so ljudje učeni in se posvetno znanje tudi med prostim ljudstvom širi, bolj so tudi sprideni. Zato od Jezusa ni samo rečeno, da je rasel v modrosti — ampak zraven tudi v milosti pri Bogu in pri ljudéh.

In to je tudi naša naloga, naša dolžnost, z leti, kakor rastemo v spoznanju, moramo rasti in dovezemati v pobožnosti, v lepem in bogoljubnem vedenju; to je, ni dosti, da bi olikovali samo um, ampak blažiti moramo tudi serce, vedno bolj pobožni, pravični in popolniši moramo prihajati.

Kako pa je to mogoče pri splošni spačenosti naše nature? Na to nam naravnost sv. Pavel odgovarja, ko piše: Vse premorem v njem, ki me močnega dela (Fil. 4, 13); in zopet: Po gnadi Božji sem to, kar sem, in njegova gnada v meni ni bila prazna, ampak sem več ko vsak njih delal; toda ne jest, ampak gnada Božja z menoj (I. Kor. 15, 10). Kar tedaj po natori ni mogoče, je mogoče po gnadi, ki je močnejša kot natora. — Če

nas tedaj slaba poželjivost še tako k hudemu vleče, s pomočjo gnade Božje zamoremo vse premagati. Mi tedaj bi radi po Jezusovem zgledu bili vsaki dan boljši, pobožniši in popolniši; ko pa nas naša spačena natora ovéra, moramo Boga za gnado prositi, in On nam bo poslal pomoč o pravem času. Če bi se sami nase zanašali, gotovo ne bomo napredovali v čednostih in bogoljubnem življenju: če pa v Boga zaupamo, bomo kljub vsim ovéram velike korake delali proti nebesom, zakaj Bog se prevzetnim ustavlja, ponižnim pa daje svojo gnado. (I. Pet. 5, 5.)

Molitev.

O Bog, Ti veš, da bi rad po zgledu Tvojega Sina vsaki dan v čednostih rasel, da bi od dné do dné rad boljši in pobožniši bil in tako Tebi zmiraj bolj dopadel. Ali pri tem me zadržuje moja poželjiva natora, da pri vsem spoznanju vender le večkrat kaj slabega storim, da namesto v duhovnem življenju napredovati, sem večkrat na slabo zagnan! Vidim, da sam od sebe nikoli ne morem dospeti na sveto goro keršauske popolnosti; zato se s ponižnim srcem k Tebi zatečem in Te prosim: O moj vsegamogóčni, dobrotljivi Bog, daj mi svojo mogočno gnado, da bom mogel dobro, kar spoznam, posebno Tvojo sv. voljo, vselej spolnovati, če bi bilo še tako težavno, da bom rasel v čednostih in popolnosti in tako dosegel enkrat visoki namen, kterega si mi postavil. Amen.

Kerščanska ljubezen — prijateljica otrok.

(Dalje)

Pred šestimi dnevi je prišlo 500 naših dečkov sirot v Algier (tako piše dalje algierski viši pastir); povabili so jih njihovi tovariši, da bi skupno praznovali dan sv. Nikolaja.

Prebivalci našega mesta so jih komaj spoznali; kajti, pred kratkim še so jih videli priti iz domačih vasi, suhe, raztergane, na pol divje. Pogovarjali so se ljudje: „Kako veseli so in srečni.“ „Kaj, to so tisti otroci, ktere smo videli pred kratkim upadle in derhtajoče mraza, v razterganih oblačilih? Kako so se spremenili! Gotovo bi jih bila pobrala smert, ko bi jim previdnost ne bila poslala rešiteljev.“

Tako so se otroci spremenili po zunanje; spremenili so se pa tudi v duši in to je še veliko važnejše in

ginjlivejše. V svoji mladosti niso videli nič drugega kot nepravnost in lenobo; nagnjeni so bili k slabemu, ko so prišli k nam. Pa sveta ljubezen, opomini o pravem času in usmiljenje, to jih je popolnoma prenaradilo.

Sedaj so zelo pridni; posebno mnogo delajo na polji, kar je za njih mladost kaj zelo pripravno. Devet ur so zunaj na polji, dve uri se učé v šoli. Nobeden se ne pritožuje, nobeden ne skuša popustiti dela. Z začudenjem in veseljem jih gledam, ko korakajo ob jutranji zori pevajoč na delo. — Sedaj so se začeli učiti tudi raznih rokodelstev. Kaj ponosni so na umetnost, ktere so se kaj naučili.

V dekliških šolah se godí ravno tako lepo. Tudi deklice delajo na polju; doma se pa učé prati, šivati, likati, plesti in drugih ženskih ročnih del.

Bojim se skoraj, da vas dolgočasim s svojo nadrobnostjo. Vendar moram vse natanko opisati, da spodbijem trditve onih, ki pravijo: nemogoče je rojene Afrikane poboljšati. Hotel sem pokazati, kakih sredstev se mora poslužiti tisti, ki želi zboljšati in oblažiti pokvarjeno ljudstvo.

Samo mati more začeti tako delo z veseljem in pogumom, ker dela za svojega otroka; tudi sv. Cerkev, ki nas spodbuja k delu, je skerbna mati; ona je skerbela za novi svet; ona bo tudi mati revnim, zapuščenim rodovom afrikanom, ki so zašli globoko v pregrehe.

Pri naših otrocih zginja lenoba, manjšajo se tudi druga slaba nagujenja. V začetku so bili zelo tatinski; nobena stvar ni bila varna pred njimi; vstajali so celo po noči, da so si prilastili, kar so pozeleli.

Kako so se odvadili tatvini, priča sledeča zgodba. V kraju sv. Evstahija sem imel 66 sirotkov, ki so se pečali z raznimi opravili. Na vertu je bilo sadja obilo: jabelk, pomoranč itd. Francoski otroci bi morebiti sadja ne pustili pri miru; naši otroci se ga še dotaknili niso.

„Otroci, sedaj ne kradete več?“ sem vprašal nekedar.

„Ne, oče, mi ne krademo več.“

„In zakaj ne?“

„Zato, ker bi nas videl Bog.“

Kako lep odgovor razumnega otroka, katerega vodi pravi vérski čút! —

Vera se otrokom ne vsiljuje; kedor želi biti kristjan, temu se spolni želja.

Do mene kažejo te sirote čudovito hvaležnost. Ko sem pred kratkim enemu teh otrok storil malo dobroto, mi je reklo: „Zahvalim se Vam, milostljivi škof.“

„Zakaj me imenuješ milostljivega škofa?“ sem vprašal. „kaj pomeni ta beseda?“

„Jaz tega ne vem!“

„Kedo pa sem jaz?“

„Kedo si ti?“ je dejal otrok in me je milo pogledal s svojimi črnimi očmi. „ti si ljubi Bog!“

„Ne, ljubi otrok! jaz sem ubog človek, kakoršen si ti; pa Jezus Kristus, katerega podoba vidiš tukaj na križu, ta mi je zapovedal, naj sprejemam uboge sirote in naj sem jim oče.“

„Tedaj je Jezus Bog!“

„In zakaj?“

„Zato, ker so me učili, da Bog je oče sirotam.“ —

Keto bi se ne čutil tem priprostim odgovorom razumnega, nežnega otroka. Ali ne daje tukaj desetletni mohamedan lepega spričevala v priid kerščanstva?

Naj še naznam, kako izhajam z denarnimi pomočki. Potočiti moram, da velika nevarnost žuga našemu početju.

V začetku smo sprejeli 1700 sirot v eno zavetišče, le da bi jih obvarovali blede smerti. Čudovito pogumno so delale sestre; bratje so se borili z vsakterimi težavami, da so zadostili sveti ljubezni! Ko je bolezen

ponehala, smo začeli misliti, kako bi razdelili zavetišče, da bi ložje dosegli svoj cilj: prestvariti namreč uboge divje otroke, ktere smo ugrabili telesni in dušni smerti, ter jim preskerbeti dobro kerščansko odgojo.

Nastalo je tako šest naprav. Omeniti bi imel še sirotišnice, ktere so ustanovili verli oo. Jezuiti in sestre sv. Vincenca Pavljanskega.

Nekaj mladih Arabcev in Kabilov se je začelo kaj pridno učiti; znajo že pisati, nekaj brati, številiti; upam da v višjih razredih ne bodo zastali. Večkrat mislim, da bodo ti živahni in razumni mladi Arabci pravi aposteljni med svojim ljudstvom; sej kažejo tako dobro in hvaležno sercé. Oni čutijo, koliko dobroto smo jim storili s tem, da smo jih rešili telesne in dušne nesreče; zato bodo gotovo tudi skušali sami reševati svoje sorojake telesne in dušne nadloge.

Do sedaj nisem imel druge pomoči, kot pomoč kerščanske ljubezni. Podpirali ste me posebno vi in naši častiti škofje. Reči pa moram danes, ako me ta ljubezen zapusti in mi ne pošlje več pomoči, potem bom prisiljen naznaniti enega dne svojim revnim sirotam: „Moji otroci, upal sem, da vas bom mogel obdržati pri sebi, vas odgojiti in v dobrem vteriti; želel sem vam pokazati resnico, da bi postali dobri kristjani, pošteni ljudje. Sedaj ne morem tega več nadaljevati. Vi morate zopet nazaj v svoje hribe in šotore in zahtevati od svojega ljudstva to, kar vam jaz ne morem več dati.“ — Moj dragi prijatelj, vi ste tisto upali, tisto terpeli, kar sem jaz upal, jaz terpel. Vi ste duhovni in morate čutiti, kar čutim in terpim, ako mislim: pustiti boš moral, kar si začel, pustiti tisto, kar imaš za sveto dolžnost, širiti namreč ljubezen in sv. vero.

(Konec prih.)

Resno opominovanje.

II.

Zeleti bi si iz celega serca, da bi resne opominovanje k skupni molitvi bilo sad obudilo, in to ali zaradi blagoslova, kateri je v zvezi s skupno jutranjo in večerno molitvijo; o tem hočemo nekoliko govoriti.

Nekteri se izgovarjajo in pravijo: „Zvečer, ali celo zvečer in zjutraj skupno moliti ni mogoče zaradi hišnih razmēr.“ — Ako bi bil kdo prepričan, da to ni mogoče, za tega bi bile besede bob v steno. Ali je pa to sploh res?

Na Münsterskem (recimo pri nas, na Kranjskem) je bila posebno po deželi navada skupno moliti, kar se še sedaj nahaja pri mnogih družinah. Prej je bilo to tedaj mogoče. Zakaj bi sedaj ne bilo mogoče? Razmère se niso spremenile tako, da bi ne bilo mogoče skupno moliti; le ljudje so se, žali da, tolikanj spremenili, da je na mesto notranje vernosti nastopila verska mlačnost, mesto božjega strahu in pobožnosti pa malomarnost in strašna pravna zmotnjava, na mesto priprostosti v vseh zadevah življenja — ošabnost sedanjega sveta. Ljubezen do Boga in vsega višjega se je pozgubila in z njo vred ljubezen do molitve in pobožnosti. Kakor skupna molitev, tako tudi sploh molitev pojenjuje. Da, ravno opuščanje skupne molitve je povzročilo tudi opuščanje molitve sploh.

Ni mogoče skupno moliti, praviš. Ali ni pa mogoče skupno zajuterkovati, skupno kositi, večerjati? Vsaki dan je vam to mogoče in se vam tudi nič težavno in nerodno ne zdi. Zakaj bi toraj tudi ne bilo mogoče večerne in jutranje molitve skupaj opravljati? V prvem slučaju se telesne moči poživljajo, v drugem naj bi se pa dušne moči okrepčevale z molitvijo. Med vsakdanjim kosilom in večerjo in pa molitvijo je velika

enakost: kakor je prvo potrebno za telo, tako je molitev potrebna za dušo. Molitev je sredstvo, katero duši milost božjo daje, ki je potrebna, da zveršuje svoje dela, boj zoper greh in slabo nagujenje, spolnovanje dolžnosti in vaje v dobrem. Kakor telo, katero nima živeža, postane nesposobno za delo, tako tudi duša oslabi, ako ji manjka potrebne milosti božje zaradi zanemarjenja molitve.

Ako se tedaj lahko zbirate k skupnemu kosilu in k skupni večerji, zakaj se ne bi zbirali k skupni molitvi? Ali ne bi bilo to še bolj potrebno, kakor ono? Ali ni duša več vredna kakor telo, ali ni zveličanje duše bolj važno, kakor pa časna sreča?

Žali, da so dandanes mnogi tako malomarni do Boga in večnosti; le sedanji čas, svetna sreča jih skrbí, za dušno srečo in srečno večnost se pa malo brigajo. Ako bi jim za to bilo le kaj mar, bi si že vedeli tako vravnati, da bi zjutraj in zvečer — saj malo časa — poklekili k skupni molitvi.

Ali je res tako važna skupna domača molitev? Važna je brez vsega dvoma.

Že prej smo rekli, opravljanje skupne molitve pospešuje tudi opravljanje druge molitve. Ako je vsaki sam sebi prepuščen, kako lahko se zgodi, posebno pri mlajših udih družine, da pozabijo na molitev ali da jo po neroduosti zanemarjajo. Zato je toraj skupna molitev tolike važnosti.

Tudi zamoremo upati, da se molitev z večji pobožnostjo in spoštljivostjo opravlja, ako oni, kateri naprej moli, spodbudao moli.

Akoravno bi to tudi ne bilo, je skupna molitev važna tudi zato, ker je Gospod obljubil: Kjer dva ali trije v mojem imenu molijo, sem jaz med njimi, in kar prosijo, jim bode moj večni Oče podelil.

Res Gospod najprvo misli take, kateri so bili v sovraštvu in so se zopet zedinili! Gospod ima nad takimi veliko dopadajenje, da je pripravljen uslišati njihove prošnje, in da se jim pridruži kot prijatelj („da je med njimi.“) Vendar to velja tudi onim, kateri se k spodbudni molitvi združijo. Tudi nad takimi ima veliko dopadajenje, tudi takim se pridruži v ljubezni in usliši njihove prošnje. In v resnici, kedo bi dvomil, da Božje oko z dopadajenjem gleda na one, kateri se zbirajo zjutraj in zvečer k pobožni skupni molitvi. Bog se jim skaže milostljivega s tem, da jim podari, česar ga prosijo.

Ne smemo se toraj čuditi, ako nad hišo, v kateri se vsako jutro in vsak večer skupno moli, vlada Božja roka in njegov blagoslov. Zatoraj so se tudi bukvice, v katerih so bile skupne večerne molitve, imenovale: „Večerni blagoslov.“

Skupna molitev dela v hiši tudi nekako versko posvečenje in jo spremeni, bi djal, v hišo Božjo. Smemo upati, da se verski čut in verska zavednost s tem zdatno pospešuje. V hiši, v kateri ni blagoslova skupne molitve, nahajamo posvetni duh, tako rekoč sapo, katera posvetnost pospešuje. Kako dobro je posebno za otroke, ako zjutraj in zvečer v družbi očeta, matere in poslov skupno molijo! Kako se njih vera s tem vterjuje in pospešuje, med tem ko pa v hiši, v kateri ni skupne molitve, vera bolj in bolj peša in ljubezen do višjega in svetega zmirom bolj in bolj izmira.

Gotovo v vsaki hiši večkrat kak večji ali manji prepir nastane, v katerem je kedo več ali manj na drugega jezen. Gotovo smemo upati, da se v skupni molitvi, ko vsi pred enim Bogom in Gospodom klečé, jeza pogubi in na nje mesto nastopi keršanska ljubezen.

Na ta način se druži več vzrokov, kateri nam kažejo važnost skupne molitve. In ako se naš list bere v več hišah, v katerih je ta lepa navada, želimo jim iz

vsega serca srečo in jim zakličemo: Ohranite zvesto to lepo navado!

Oni pa, kateri nimajo te lepe navade, naj to dobro premislijo in naj jo prično v svoji hiši, kajti to se pravi blagoslov v hišo prinesiti.

Zdaj še majhen navod. Mati naj zjutraj z otroci, ko so napravljani, poklekne pred podobo Križanega in naj moli z njimi kratko jutranjo molitev, katero naj pa s časom tudi kak večji otrok predmoli.

Tudi ako se zajuterkova skupno, naj se moli kratka skupna molitev! Ravno tako naj se godi zvečer, kakor je v veliko hišah na deželi navada.

Res je lepše, predno se gre spat, da se zbere vsa družina in se skupno opravi večerna molitev.

Ako bi se kdo pogršel, je vendar najboljšje, da se molitev skupno opravi. Brez važnega vzroka naj nikogar ne manjka pri molitvi. Prosimo Boga, da bi naše besede blagoslovili.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. *Katoliška družba odbor* je 20. listopada imel sejo, v kateri je preč. g. predsednik prošt Jarc naznanil, da večerna šola za deklice iz cigarske fabrike se je tudi letos pričela v Reduti. Precejšno število deklic jo obiskuje. Podučujejo pa v tej šoli, in sicer: verske reči preč. gg. prošt dr. Ant. Jarc in kanonik Andrej Čebašek, — druge šolske reči in ročne dela pa gospa Mosova z drugimi gospami in gospodičinami.

Ko bi deklice spoznale, kako velika korist za njihov časni in večni blagor je ta šola, bi se pač obilno vdeleževale in bile bi hvaležne za tolike dobroto, ki jih življajo. Marsiktera deklina s kmetov zajde v mreže mnogoterih rabeljnov ter je prišla po pekel v Ljubljano; kako dobro je torej za te deklice, ako najdejo pribežališče, da se ložej obvarujejo nevarnosti in se zraven tega mnogo koristnega za življenje naučé.

Naj tukaj pohvalimo tudi mnoge teh deklin, ktere vsak dan o večerih hodijo v razne cerkve pred sv. Rešnje Telo molit in prosit pomoči zoper velike nevarnosti, ki jim pretijo od več strani. Gorje pa nasproti tistim nesrečnim, ki so Boga zapustile, se Mariji odpovedale in svoje lastno poštenje tako zavergele, da se v nesramnem tovarštvu po ulicah potikajo, same sebi pogubljenje nakopujejo in mestu nečast delajo! Ta reč je vedno hujši, kakor se je v ravno tem shodu katol. družbe tožilo, in pač so pred Bogom in pred ljudmi terdo zavezani take zla odpraviti tisti, kateri imajo to zadevo v rokah. —

Preč. g. predsednik je dalje poročal, da zadnja tombola je dala okoli 60 gld. čistega dohodka in da naslednja tombola bo drugo nedeljo po sv. Nikolaju. —

Slišali smo, da „katoliška družba za Kranjsko“ je z malo izjemo po vsih dekanijah tudi po deželi še precej razširjena. —

Važna reč je, da navadni večerni govori ob sredah so se zopet pričeli in se bodo nadaljevali o zimskem času; več gospodov je obljubilo, da bojo prevzemali kake govore; želeti je pa zraven, da bi se zbiralo tudi obilno poslušavcev k zanimivim govorom. — Goverilo se je poslednjič o tem, da družba se po svojem zastopu vdeleži tudi pri sprejetju preč. novega škofa o njihovem prihodu. —

Po ranjcima gg. in dobrotnikom grofu Wurmbrandu in Ljud. Peronu je družba imela slovesno černo mašo. Bog jima daj večni mir!

Iz Ljubljane. V Uršulinskem samostanu je 22. listopada ob 9 zvečer, previdena s ss. zakramenti, umrla

častna M. Neža Proš, v 67. letu svojega življenja, Rojena v Hall-u na Tirolskem, l. 1818, je l. 1842 bila očitno obljubo storila. V začetku je bila pri šolstvu, pozneje pa pomočnica gospé prednice in strežnica pri bolnih. Bog ji daj večni mir.

Iz Gorice, ker je monsign. Flap postal Poreški škof, je odmenjen na njegovo mesto za nauk cerkvenega prava semeniški vodja preč. g. dr. Jož. Gabrijevčič, za cerkveno zgodovino pa preč. g. spirituval Andr. Jordan.

Osemnajstega listop. je umerl č. g. Ant. Lampe, poprej kurat v Gočah, ki je nekaj let bival v Gorici; prepeljan je iz Gorice v svoj rojstni kraj Črni verh. R. I. P.

Sarajevo. V četrtek je presvetli nadbiskup blagoslovil in vložil temeljni kamen za našo katedralo. Naroda se je mnogo zbralo, katoličanov največ, pa tudi nekaj judov in turkov. Ginljiv je bil prizor, ko je Presvetli stoječ na zidu lepo pridigo govoril navzočim in to pod milim nebom v sredi nekatoliškega sveta. Sosedni naše cerkve so skoro sami razkolniki, turci in španjolski judje. Prav blizu stoji tudi nova razkolniška cerkev; samo da je zemlja, na kateri se naša dviga, 4—6 metrov viša in bo toraj naša dominirala.

Jutri bo Presvetli blagoslovil naše novo pokopališče. Staro pokopališče so nam zaperli pred poldrugim letom, pa nam so vsilili tak kraj, da smo proti temu protest vložili. Sedaj je vladni poverjenik pri mestnem zastopstvu sam spoznal, pa i sami zdravniki so zahtevali, da je potrebno drugi kraj za pokopališče dobiti. Morali smo ga kupiti za 3500 gld., priprava in ograda zopet stoji okoli 5700 gld., kar smo morali vzeti na posodo. A vendar nas veseli, ker je kraj jako lep. Hvala tistemu duhovnu iz Kranjske, ki je pred 2 letoma dal v ta namen 200 gld., sedaj so se porabili.

Naj še to omenim, da bo kmalo gotov šematizem za celo Bosno-Hercegovino. Rokopis je popolnoma gotov, tudi je že nekaj natisnjenega; mislim, da bo ta knjižica posebno slovenske duhovne zanimala. Tiska se tudi nadaljevanje fundamentalne teologije, katere prvi del je naš Presvetli izdal kakor prof. v Zagrebu. Sedaj bo poploluoma; ima jako lepe dodatke: papeže, sv. očete, glavna krivoverstva, občne cerkvene zборе in sillabus.

Poterdilo in zahvala. Večkrat mi je že draga „Zg. Dan.“ pripustila malo prostorčka, da mi je bilo dano očitno se zahvaliti blagim dobrotnikom cerkve sv. Jožefa v Kuteževem. Vljudno prosim za to ljubav še sedaj. Od 1. jun. do danes sem prejel s preserčno hvaležnostjo za novo cerkvico milodare od pp. nn. gg. dobrotnikov, ki so: Gg. Mat. Preželj, župnik v Mavčičah, 10 gld.; Jan. Urbanček, dek. v Ternovem, 1 star tolar, 2 gld.; Ant. Urbas, stolni župnik v Ljubljani, 5 gld.; Ant. Žgur, župn. v Loškem Potoku, 2 gld.; Jan. Škerjanec, kurat v Harijah, 1 gld. (III (tretjič)); dr. Janez Mohar, zdravnik v Stubici, 4 gld. 20 kr. (II); Levičnik, župan in nadučitelj, 4 gld. (III); več oseb po Jožefu Hervatinu za zvonove 80 gld. itd.; Nikola Prosen 5 gld.; Gregor Celin, Alojz Celin, Jernej Štefančič, 3 gld.; Joahim Lindermajer iz Slovenogradca 6 gld. (V), po Joahim Lindermajeru 3 gld.; Kajetan Robant, telegrafist v Slovenogradcu, 3 gld. (III) in nekaj slik; gospa Eliz. Peterka iz Ljubljane 30 gld.; gospa Ivana Brinšek iz Ternovega 3 gld.; neimenovana iz Ternovega 1 gld.; Franca Benigar iz Ternovega 2 gld.; gospa Karolina Hren iz Cirknice 5 gld.; več oseb iz Bistrice in drugod za svečnike 4 gld. 65 kr.; g. Mat. Markič, kaplan iz Jelšan, 1 gld.; štirje gospodarji 20 gld.; gospa Sofija Smerdel iz Bazovice 5 gld.; g. Aleksander Ličan iz Bistrice 5 gld.; Katarina Ger-

žina iz Verbice 5 gld.; po g. Jan. Bilcu duhovnu iz Bistrice 3 gld. 60 kr.; Genovefa Gramer z Dunaja 8 novih korporalov in 1 gld.; več oseb, posebno iz Ternovske fare, 6 gld.; Uršulinski samostan iz Solnograda po Jos. Schernhammerju, Križev pot, 2 misala, več ol-tarnih pertov, albo in drugih mašnih oblók, sveč in drugega. Darovanje v cerkvi Podgrajski 29 gld. 38 kr.; v dan blagoslovljenja cerkvice darovanje v Kuteževem 87 gld. 23 kr.; Nekdo „Jesu, misericordiam“! 13 gld.; vredništvo „Zg. Dan.“ zopet 12 gld. je poterjenih; duhovna hiša iz Ljubljane dva mašna plajšča, belega in rudečega.

Dobrotljivi Bog poverni po prošnje sv. Jožefa tisočero preblagim dobrotnikom, ker edino njim gre za Bogom hvala, da ima sv. Jožef na Kranjskem eno cerkvico več. Javaljne je bila na Kranjskem katera cerkvica skor edino z milodari zunanjih dobrotnikov sozidana, kakor je v Kuteževem.

Cerkvica kakor je znano, je bila 28. septembra t. l. blagoslovljena; prva in druga sv. maša ste bile za dobrotnike; moli se še vsako nedeljo v Podgrajski cerkvi in pri vsaki sv. maši v Kuteževem očitno za častite darovalce milodarov. Cerkev razun malenkosti je dodelana. Vstanovljene bote za prihodnje časa 2 ss. maši, da bodo dobrotniki tudi po smerti deležni molitev in daritev v novi cerkvi.

Da se cerkev ohrani in popravlja, bom še skrbel, da se kupi malo zemljišča, njiva ali travnik, ali da se primerna svota denarja na varni kraj posodi, da se z obresti cerkev popravlja. Ako bi kdo častitih bralcev „Zg. Dan.“ blagoslovljen s časnim premoženjem, kaj v ta namen blagoslovil darovati, je ponižno prošel. V imenu Jezusa, Marije in sv. Jožefa ponavlja stotero hvalo in zahvalo, želeč časno srečo in blagor in večno zveličanje vsim in vsakemu posebej p. n. gg. dobrotnikom in dobrotnicam.

Št. Jenko,
vikar.

V Podgrajah pri Ilirski Bistrici, 22. nov.

Kolera, liberalni župan in sv. Rok.

V neki vasi na južnem Francoskem, Fabrèz (Fabrèges) po imenu, prikazala se je bila kolera. Verni prebivalci hotli so napraviti procesijo na čast sv. Roku za odvrnjenje hude šibe božje. Ondotni liberalni župan pa je ni dovolil. Procesija je pa vendar-le bila; verniki so napravili slovesno procesijo, skoraj vsi so se je vdeležili. Cele dve uri je bil ta slovesni obhod. In glejte prečudnega vspeha! Kakor bi bilo odrezano, je v tistem kraju kolera ponehala; samo eden je še zbolel in umerl, in ta edini bil je — župan.

Kaj se učimo iz tega? To tole: 1) da je sv. Rok velik pomočnik v kužnih boleznih; 2) da skupna molitev sploh in posebej še v taci okoliščinah veliko pomaga; 3) da so hude bolezni šibe božje, s katerimi Oče nebeški včas tepe svoje hudobne otroke; 4) da je nevarna reč, ljudem braniti, da bi ne molili, kar je že marsikdo skušil.

Moč sv. vere.

Viharna noč. Grom buči, strela šviga kakor kača iz temnega podnebja, ko orožnik zvezanega kranjskega Šenkovca žena proti Podšentjurju vedno misleč, kako bi sumljivega morivca v besedi vjel. „Kaj je kaj novega tukaj, Francelj, ga nagovorí orožnik? „Neko babo so iz vode potegnili,“ je odgovor. „Si jo li ti poznal.“ — „O ne!“

Med tem pogovorom prideta na cesto blizu Učakarja, od koder ni daleč pokopališče, kjer iz vode iz-

vlečena v mertvašnici leži. „Francelj, pojdi jo gledat, morda jo boš ti spoznal,“ pravi orožnik modro. — „Ne, ne; jaz je že ne grem, me je strah,“ pravi zvezani. — „Francelj, ali imaš lahko vest,“ ga vpraša orožnik? Med tem pa prideta ravno na razpotje, kjer se štiri pota in ceste križajo, in tam stoji zidano znamenje s kipom zvezanega Zveličarja. Kar strahovito zagermi, strela presunljivo posveti žalostnega, zvezanega Božjega Sina, kakor bi hotla zvezanega morivca v tem hipu pokončati. Ta grozoviti trenutek porabi modri orožnik ter reče: „Francelj, glej, glej, kako te Bog iz znamenja gleda! Glej, kar strela te bo ubila, če nimaš lahke vesti.“ Zopet strela strahovito razsvetli Zveličarja. „Kar strela te bo ubila, — povej, ali si jo (umoril)?“ „Povej?“ „Ja“ — na vsem životu trepetajoč, „ja, jaz sem jo —“ je žalosten odgovor. „Ah, le k njej me ne peljite,“ ga prosi. In zdaj vse na tanko razloži, kako jo je v Medijskem potoku toliko časa za vrat v vodi tišal, da je bila mrtva.

Iz tega je očitno, kako silovito vpliva božja moč svete vere na še tako pokvarjeno, zagrešeno serce; razvidi se pa tudi, kako velik grešnik nima pokoja, ne miru notranjega, temuč kakor morilec Kajin, ves preplašen, ves zbežan, ker Bog ga je zapustil, in njegovo ubogo serce je le berlog hudobnega duha, ki ga je pomagal v strašni greh pogrezniti. Molimo toraj, osobito v teh jesenskih šmarnicah.*) za spreobrnjenje grešnikov, da spoznajo svoje pregrehe in se v resnici poboljšajo, potem ne bo strašanskih pregreh, ki so začele čezdalje huje našo deželo kužiti in sramotiti! Marija pomagaj!

Božičnica.

Pred Betlehemom.

(Dalje.)

3. prizor.

Neftali, Arist, Cirin, Bar-Jona.

(Neftali poje oddaljen, da ga ne vidita:)

Pastirci so veseli
Pročuli celo noč,
So angeljci jim peli
Mesija znanujoč.

Noč temna se razsveti,
Ko truma angeljska,
Na nebu jame peti,
Hvaliti Večnega.

Cirin.

Sladak je glas tega mladega pastirja. Kaj neki poje? Gotovo kako himno vašega kraljevega psalmista?

Bar-Jona.

On poje o prikazni nebeškega poslanca, Odrešenik, obljubljen našim dedom, je prišel iz nebes, in njegova slava se razodeva po naših svetih gorah.

Neftali (še zmirom skrit):

Nebeška melodija
Glasi se presladko,
Da rojen je Mesija,
Raduje se nebó.

Čast večna naj razlega
Na nebu se Bogú,

In človek prost naj zlega
Raduje se mirú.

Cirin.

Človek bi mislil, da sliši glas, oni mili glas enega tistih angeljev, katerih svetlo prikazen otrok opeva. Jaz ga hočem videti, Arist; a škoda bi bilo motiti tako krasno in preprosto pesen.

Neftali (se bliža skrit še vedno).

Tak slišalo ni peti
Nikoli še uhó,
Duhovi sami sveti
Tako sladko pojó.
Premilo se raduje
Pastirjev revnih zbor,
Ko mir napoveduje
Duhov nebeških kor.

Cirin (ide, da bi otroka poklical in se koj verne):

Pridi, mladi pastir, ne boj se; povej nam še od nebeške prikazni in kaj so tvoji tovariši storili, potem ko je bil angelj z vami govoril.

Neftali (sam pri sebi):

Moj Bog! kako se bojim. (Se ožrne k njima).
Kdo ste vi ptujci, ki me kličete? Čemu to orožje?
nimate li slabih naklepov?

Bar-Jona.

Prepričan bodi, moj dragi Neftali: to so blaga serca.

Neftali.

Oj! si ti tu, Bar-Jona! kako sem srečen, da te tu dobim.

Bar-Jona.

Od tod bomo čuvali tvojo čedo; vbogaj, ni se ti bati, kakor tvojim dragim ovčicam ne...

Arist.

Da, bližaj se brez strahu in povej nam, otrok, kaj si videl.

Neftali.

Govoril bom, ker mi veliš. — Moj stari oče Batuel rekel je pastirjem okoli, ki ga vsi zaradi njegove modrosti spoštujejo: „Hitimo v Betlehem, da vidimo izpolnitev Božje besede.“ Vsi smo tedaj šli polni radosti in upanja... A Bar-Jona, ti boš bolje povedal nego jaz, ki sem še mlad.

Arist.

Ne, moj sin, nadaljuj; vaš kraljevi psalmist je djal: „Iz ust otrok si je Bog hvalo pripravil.“ Povej nam dalje o usmiljenji Gospodovem.

Neftali.

Nekaj časa smo bili pri vhodu bornega hleva, ktereja je krasna svetloba obdajala; groza nas je bilo, nismo se upali odpreti, še poterhati ne. A mož, ki je slišal naše stopinje, pride k nam: „Vstopite, prijatelji! pravi zelo krotko in dobrotljivo. Mi vstopimo.“

Oh! v nebesa stopiti menda ne bo slajše veselje. Zadaj v hlevu v jasliah, ki so bile pokrite se slamo, ktera je od zadnje žetve tu ostala, ležalo je majhno dete, obdano od svetlobe, ki je bila mila in jasna ob enem ter je izhajala od njega. Moj Bog! kako vzvišen prizor! Kar sem videl to Dete, si ne želim družega, ko zanj umreti, tako ga ljubim!

Bar-Jona.

Skupaj ga bodeva ljubila, Neftali.

*) Po mnogih krajih se še le v grudnu opravlja od sv. Očeta zapovedana pobožnost sv. rožnega venca.

Neftali.

Zraven otroka bila je, kakor zamaknjena njegova mati, lepa kakor on, večkrat je potočila solzo na njegovi lici; solzo radosti; in tudi solzo britkosti; gotovo bi mu bila rada boljše zibelko dala!

Cirin, ginjen, pravi Aristu.

Učenik, kaj misliš o tem?

Arist.

To so božje reči. — Dalje, moj sin.

Neftali.

Za trenotek, se mi je zdelo, je mlada mati iz svoje zamaknenosti prišla. Pogledala me je, — jaz sem bil najmlajši v družini...

Bar-Jona.

Pa tudi najbolj nedolžen.

Neftali.

Videla me je klečati pri jasticah in kako bi bil rad poljubil Detetu nožici, pa se nisem upal. Pogledala sva se... Gotovo, gospod, tako nebeškega pogleda ni na zemlji. Vabila me je bliže k Detetu in djala: „Objemi ga.“ In jaz ga objamem.

Cirin.

Srečni Neftali!

Bar-Jona.

Za taboj, brat, se je vsaki izmed nas jasticam bližal in nebeške Detice se ga je s svojo božjo roko dotaknilo.

Neftali.

Prinesli smo sv. Družini dve jagnjeti, medu in dobrega ovčjega mleka. Bolelo nas je pa še vedno, da ubogo Dete na mrazu in v terdi postelji počiva. Marija — to je ime mladi materi — opazila je naše usmiljeno sočutje: „Moj sin bode prijatelj malim in ubogim.“ nam pravi. Blagor ubogim v duhu! kraljestvo mojega sina je njihovo. — Pa dovoli, gospod, da se vernem nazaj k svojim ovčicam, kamor me njih tužno beketanje kliče.

Cirin.

Da, Neftali, idi, a kmali se zopet verni.

Arist.

Z Bogom, dete mlado, srečni poslanec nebeški, in hvala tebi v imenu duš, katere je tvoja beseda nenavadno gnila in potolažila!

Neftali.

Mir in božje kraljestvo naj pride k njim!

Bar-Jona.

In midva, brat, hvaliva Gospoda, Boga Izraelovega, da sva se ta srečni dan učila, zanj živeti, in, ako bi bilo treba, tudi umreti za njega.

Neftali gre.

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Seje državnega zbora se zopet pričelo 4. grudnia.

Veroznanstvo na realkah. Če kje v šolah, je posebno potreben veroznanski nauk z vajami vred

po realkah in pripravnicah, pa pri rokodelskih učencih, katerih poslednjih mnogi imajo svoje večerne in nedeljske šole, pa ne vsi tudi poduka v keršanskem nauku.

Za obilniše podučevanje na realkah so se pognali gg. katehetje na Moravskem, kateri so prav resno prošnjo izročili olomovškemu nadškofu, da naj z drugimi škofi na pravem mestu to doseže, da se bodo verski nauki v višjih razredih učili zopet po dve uri na teden. Sploh manjka neke gorkote, prepričanja in resnobe v verskem oziru pri mladini. Tudi to gotovo pripomore, da po večih mestih, kjer koli je kako rogovilstvo zoper red, državo, cerkev itd., so tudi višji šolci zraven, kakor je bilo na Španjskem, v Belgiji, na Dunaju. Vse hudo izvira iz nevére in mertve vere. Bogatini in učenjaki ne vedó, kaj delajo, ko vero zatirajo: rudečkarji pa dobro vedo.

Nemško. Po vročih volitvenih borbah se je nemški zbor pričel 20. nov. Cesar v prestolnem govoru povdarja med drugim nemške naselbine in vpljiv v večerni Afriki. S tem razširja Nemčija svojo moč na morji in na tujem kakor sploh velike države segajo sedanji čas na velike poganske okrajine, Nemško v večerno Afriko, Angleško v Egipt in Sudan. Francosko v Azijo od večera, Rusija pa od severa. Stolni govor dalje povdarja prijateljsko zvezo z Rusijo in Avstrijo po shodu v Skiernievicah in meni, da je mir za dolgo zagotovljen. Bog daj mir zarés. — Koliko pa se je na politiške obljube zanašati, je odveč znana reč. Dokler bode politika velikih narodov le ta, kako bi si kaj tujega prilastili, manjši narode potujčevali in posvojčevali, dotlej je za mir malo upanja. Pseudonarodnjaštvo mora jenjati keršanski zapovedi: „Kar sam nimaš rad, tudi drugemu ne delaj!“ potlej še le bo mir pricvetel.

Katolišk duhoven v angleški gornji zbornici. Angleški listi naznanjajo, da trije novi „Péri“ so storili prisego za sedeže med „Lordi.“ Ti so: lord Petre, lord Wellington, in lord Clifien. Lord Petre je katolišk duhoven. To je prvi pot od Jakata II, da je duhoven rimske Cerkve obhajal pristop v gornjo zbornico.

Kakošni sleparji so rudečkarji, kaže rudečkar Wollmar v Monakovem, ki je izvoljen ondi za poslanca. Pa po kakošni poti? Pred volitvijo je med katoliške volivce dal razdeliti škofov pastirski list, v katerem so bili povabljeni, da naj rajši glasujejo za Wollmarja, kakor pa za katoliškega kandidata Westermayer-a. Pastirski list, se vé, je bil ponarejen. Sleparski poslanec ima zdaj pravdo kakor ponarejavec (falsificator).

Iz spodnjega Sambesi-ja v južni Afriki misijonske sporočila naznanjajo bolj natanko o smerti P. Vesteneka, S. J. Mudil se je komaj dva mesca v Mopeji (Mopoa), in pokosila ga je 26 mal. serpana t. l. prehuda vročica ondotnih krajev in počiva med svojimi so-brati, ki so: P. Heep, P. Viérin in Br. Domling, in so v ravno tistem misijonišu prezgodaj umerli.

P. Vestenek je 13. svečana l. 1884 odrinil iz London-a s P. Weld-om, novim prednikom Sambeškega misijona. Še z dvema drugima patroma, z dvema skolastikoma in 6 laiki; 7. sušča so dospeli v Capstad. V pismu, ki je bilo poslednje do njegovega preč. avstrijskega provincijala, je rekel: „Bila je pot čez mero blagoslovljena in pravi pozivlje in spodbudilo za naslednjo terpljenje, ki se naši revi tako velike zdé.“ In po pravici; zakaj bogat je bil vspéh, ki so ga dosegli med 25 katoliškimi sopopotniki, ker vsako nedeljo so jim v veliki dvorani obhajali božjo službo; zraven tega pa sta se dva velezmožna angleška protestanta prepričala o resnici katoliške vere in sta se vanjo povernila, eden je bil zdravnik in drugi mornarski častnik.

P. Vestenek se je nekaj časa mudil v „Port-Elisabethu“. V tem kraju je bila zanj močno ginljiva go-

rečnost ondotnih katoličanov, ki so se vsak dan pridno zbirali v cerkvi k skupni molitvi rožnega venca. Potem mu je bilo zapovedano popotovati k ustju Sambesi-reke, kamor je došel v začetku rožnika, in poslednjič je bil z laikom Prihoda-m poslan v Mopea, da naj ondotni misijon nadaljuje; zakaj P. Gabriel je bil ondi od 30. sušca dalje 30 oseb kerstil. Toda že 25. rožnika se ga je lotila vročica in blezo so se mu tudi možgani vneli, kakor meni njegov spremljevalec. Brat laik mu je stregel, kar je mogel, dasiravno je tudi njega noč in dan vročica kuhala. Bilo je Vesteneku svetovano, naj bi se dal prepeljati v Quilimane k P. Gabrielu, kjer bi imel bolji strežbo; bolnik pa se je tolažil, da bode že holje. Še 30. rožnika je pisal svojim sorodnikom na Dunaj, ni pa boleži nič omenil.

V poslednjem pismu do sorodnikov tedaj pravi med drugim:

V dan presv. Trojice, 8. rožnika, sem čisto zdrav dospel na svoje mesto Mopea, in bil sem sprejet z naj večji priserčnostjo od čast. P. Gabriela S. J., kterega sem od tod rešil, vernil se je kot superijor v Quilimane nazaj. Drugo jutro bila je naša perva pot na bližnje pokopališče, kjer počivata dva naših patrov, Heep in Riviere, in pa en brat laik, pervenci tega misijana, ki je tri leta, odkar je ustanovljen. P. Heep je bil pred kaj časom leto in dan z menoj v Kalksburgu, in P. Wehl, s katerim sem bil ravno toliko časa v Kalksburgu je pokopan v Sofali, ne daleč od tod. (Konec nasl.)

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v brat. molitev. — Neprijeten razpor, da bi se vraval v Božjo čast. — Oseba, potrebna pomoči Božje na priprošnje Marije D.

Zahvala.

Bil sem v hudih stiskah in težavah; obernal sem se v tej hudi sili z vsem zaupanjem k naši ljubi Mater Devici Mariji, opravljal skoz osem dni molitve na čast Matere Božje, obljubil sem tudi, ako bom uslišan, da bodem to naznanil v „Zg. Dan.“ — Z velikim veseljem izrečem, da je bila moja prošnja uslišana. Naj priserčnejša zahvala naši ljubi Materi Mariji Devici za prelete milosti in dobrote!

Fr.

Koledar za prihodnji teden:

1. grudna. S Eligij. — 2. Bibijana. — 3. (Adv. post.) S. Frančišk Ksav. — 4. S. Barbara. — 5. (Post) S. Nikolaj. — 7. Druga adv. nedelja. S. Ambrož.

Posvečen je mesec gruden zlasti pripravljanju na presvete božične praznike, čušenju Jezusovega detinstva in neomadežanemu spočetju prečiste Marije Device. —

29. listopada je začetek za 9 dnevaico neomadežanega spočetja presv. Marije Device.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Duhovno pastirstvo.) Drugi del. Splošna liturgika, ljudske pobožnosti, brevijar, sv. maša.

Slovenskim bogoslovcem in mašnikom spisuje Anton Zupančič, prof. pastirstva na Ljublj. bogoslovskem učilišču. (Cena 95 kr., po pošti 1 gld. 5 kr. Velika osmerka, oba zvezka 504 strani.)

To tedaj je drugi del tega zelo potrebnega in izverstnega dela. Pervi del obsega: osebo duh. pastirja, homiletiko, katehetiko. (Cena 1 gld. 20 kr., po pošti 1 gld. 30 kr.) — Natis je iz katol. tiskarne in prodaj v katol. bukvarni. Tis in papir je prav prijeten, vsa oblika jako lična. Izideta še dva zvezka.

Del, ki je ravno izšel, obsega za slehernega katoličana silo važne poduke, kakor so: nauk o bogočastji, cerkveno leto ter prazniki, popis cerkve, in njenih delov, privilegirani oltarji, svetost cerkve in s čim se oskruni; pokopališja; v katerem jeziku se smé maševati, peti; cerkvene orodja, obleke, cerkvene podobe, svetinje; breviri; obširna obravnavo o sveti maši, njen sad, razni obredi sv. maše, razlaganje njenih glavnih delov itd.

Naj bode tudi ta del „duhovnega pastirstva“ Zupančičevega iskreno priporočen.

Za božičnice prav dobre in priporočevanja vredne knjige:

1) Die heil. Messe, der grösste Schatz der Welt und die Weise ihn zu benützen, für das christl. Volk von dr. Jos. Walter. Brixen, 3. Auflage 1884. Cena 80 kr., 594 str.

2) Das ewige Priesterthum von Kard. Manning, übers. von E. W. Schmitz 1884. Smé se reči, da je zlata knjiga. Cena 2 marki.

3) Praktische Unterweisungen für Seminaristen, von Gaduel, übers. v. C. Sickinger, 1844. Cena pol marke. Mala knjižica, s 110 str., od mnogih škofov priporočena.

4) Die Ablässe, für Geistliche und Laien, nach P. Maurel von P. Jos. Schneider, 8. Auflage 1884. Delo (788 str.) obsega naj novejša določila: dvojnato kazalo dela, da je posebno rabno. Cena 6 mark. (Vse v kat. bukvarni.)

Večerne govore v katol. družbi je preteklo sredo pričel preč. g. predsednik prošt A. Jarc s prav ginjaivo in podučno družinsko dogodbo iz Francoske prekucije ob koncu prešnjega stoletja. — Prihodnje srede tvarina bode primérna času: prijazni Betlehem, starodavna in sedanja „hiša kruha.“

Prošnje. Med več prošnjami, ki nam prihajajo z Juga, je ena od čast. P. Mijo-Ilijašević-a, župnika v Stratiški, da bi mu bratje Kranjci poslali za ondotno cerkev podobo sv. Antona s stajališčem vred, in pravi, da njegova duhovnija je najbolj siromašna v vsi Bosni in Hercegovini. Po imeniku je Stratiška nova duhovnija s 722 dušami. V tej duhovniji (v banjalaški škofiji) mohamedanov ni, veliko pa nezedinjenih gerkov. Skusili bomo zvediti, kterega sv. Antona podoba se želi, in kako velika? (Založilo se nam je prvo pismo, v katerem je bilo najberže to naznanjeno. Vr.)

Enako za Ramo preč. admin. P. Bonav. Milišić želi dobiti kaj naslednjega: Ciborij; mašni plavš — beli in rudeči, dalmatike, bele, rudeče in črne; plavijal — bel in rudeč. Potrebujemo pa tudi vsega drugega za božjo službo.

V Bohinjski Bistrici bode 7. grudna, to je Miklavževo nedeljo, blagoslovljevanje ondotne nove cerkve sv. Nikolaja. Bog daj srečo po tolikih trudih, mukah in skerbéh!

Kaj pravi Andrej Hofer? Ta mož je bil l. 1809 na čelu Tirolske vlade in stanoval je v dvorcu gradu v Inomestu. Bil je Hofer serčen junak in postenjak, da malo taci; pa ne le to, bil je tudi bogoljuben. Pred jedjo in po jedi je vselej molil, k temu pa še je po večerji molil vselej tudi rožni venec — in to nepremakljivo. Med povabljenimi so bili dostikrat tudi gospodje

visokega stanú; mnogim tacih je bila pa molitev rožnega venca — že celo še na kolenih — neslišana groza! Pa to ni pomagalo nič, morali so z drugimi moliti, kajti pošteni Hofer je vsaki pot vse gospode sam povabil k molitvi. „Ste z nami jedli, smete že tudi z nami moliti“ („Hobt's mit'gessen, könnt's mitbeten a“), je rekel Hofer navadno.

V Terstu je zapertih že nekaj ljudskih šol, ker kozé hudo gospodujejo, in ta bolezen se še razširja.

V Zavraten je 24. t. m. umerl č. g. Jan. Pivk, oadotni farni oskerbnik. Rojen je bil 7. grudna l. 1811, posvečen 3. vel. serpana l. 1836. R. I. P.

Na Dunaju v Avguštnski cerkvi so preteklo soboto presvetli cesar med velikimi slovesnostmi prečast. nadškofu Gangelbaueru na glavo posadili kardinalsko pokrivalo, ktero je lasten poslanec prinesel iz Rima.

Kaj premore ena „Česena Marija.“ V Berolinu se je v miljarnici (saponski tovarni) plin vnel, prestrašno razdjanje vstane in 6 oséb je končanih. 17 pa je ranjenih, in tovarna je pogorela. Bilo je mesca majnika. Na večer ta dan prinese deklica prelep cvetlični šopek za šmarnični oltar, in pripoveduje to-le: Bila sem davi poslana od svoje gospode v milno tovarno, ktero je danes nesreča zdelala. Grem memo cerkve in pride mi v misel: „Stopi v cerkev in moli eno Česeno Marijo. Potem grem v milno štacuno. Tisti trenutek, ko sem se hiši bližala, se je zgodil strahoviti razpuh. Ako bi ne bila Česena-Marije molila v cerkvi, bila bi v svojo nesrečo ravno pravi čas prišla in bi tudi jaz ležala zdaj v mertvašnici.“ Pristavila je še: „Oh, kaj bi bili rekli moja mati, ko bi bila umerla!“

Misijonsko. Nedavno si je Anglija prisvojila Novo Guinejo (apostolski vikarijat Milanezijski). V ta važni misijon sta poslana te dni dva mašnika iz misijonske kongregacije Marijnega Serca v Isudunu, in z njima trije bratje laiki in pét redovnic N. lj. G. presv. Serca.

Carigrad. „Moniteur de Rome“ opazuje, da se na Jutrovem godí veliko gibanje v prid zedinjenja razkolnikov s katoliško Cerkvijo. Novi carigraški ekumeniški patrijarh je naj slovečnejši zastopnik tako imenovane „laiske stranke“ na Jutrovem, ki je prešinjena s prepričanjem, da le zedinjenje z Rimom samo je edini pomoček, da se jutrova cerkev iz svoje onemoglosti povzdigne.

Nove šmarnice, prav lepe in podučljive, se tiskajo v katoliški tiskarni.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. L. Krištofič 1 gld. — G. V. 1 gld. — Verli g. „Ivan“ 3 gld. — Čast. g. župnik Tom. Kajdič 2 gld. (zadnjič po zmoti med darovi za Leopoldovo družbo). — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za scelo Detinstvo: Čast. g. Lorenc Oblak, duh. pomočnik v Cerkljah, 6 gld. 90 kr. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld.

Za afrikanski misijon: Kovorska fara po č. g. župnika 2 gld. — Čast. g. župnik Jan. Tavčar 1 gld.

Za cerkev sv. Vida v Zelimljah. A. K. 5 gld. s pristavkom: Pošljem Vam petak za novo cerkev v Zelimljah „iz dobrega namena,“ nekaj pa tudi iz politike, da bi vidile in brale dobre daše ter bil to nekaj spodbudek k nabirkam za silo silo potrebno cerkev sv. Duha.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Čast. g. Lorenc Oblak, duh. pomočnik v Cerkljah, 15 gld. 72 kr.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: G. V. 1 gld.

Za napravo zvonov pri cerkvi Jezusovega presv. Serca:

Verhovec Franca, 5 gld. — Verhovec Katra, 5 gld. — Koblar Ant., kapl., 5 gld. — Berčič Pet., administrator, 5 gld. 10 kr. — Neimenovana 5 gld. — Neimenovana 200 gld. — Neimenovana 5 gld. 50 kr. — Neimenovana 12 gld. — Neimenovana 3 gld. — Neimenovana pruski tolar. — Ana Jereb 5 gld. — Polona Skubic 5 gld. — Preč. g. prof. dr. g. Svetina 5 gld. — Urša Ferjan 5 gld. — Jan. Dolžan, župnik v Ihanu, 5 gld. — Kapus Janez, župnik v Kropi, 5 gld. — Kerčon Anton, žup. v Vavti vasi, 2 gld. — Dolar Fr. 1 gld. — Namre Ant., župnik v Šmartnu pod Šmarno goro, 3 gld. — Bruner Marija, prednica usmiljenih sester v Vildonu na Štajerskem, 5 gld. — Knalič Marija 5 gld. — Rozman Jernej, v Šentvidu pod Ljubljano, 1 gld. — Vrančič Ign., župnik v Zagradcu, 5 gld. — Vole Juri, stolni dekan, 5 gld. — Kerže Ant. v Dobropolji 5 gld. — Polak Edv., častni kanonik in dekan v Leskovcu, 5 gld. — Neimenovan iz Cirknice 1 gld. 80 kr. — Gamovšek Fr. 1 gld. — Peterli Primož, duhovni pastir, 5 gld. — Potočnik Marija 5 gld. — Sitar Fr., duhoven v pokoju, 5 gld. — Orebič Urša 5 gld. — Balanec Lenka 1 gld. — Benedik Elizab. 1 gld. — Železnikar Jan., benef., 5 gld. — Knavs Jan. vikar in kateh., 5 gld. — Mihče Urša 5 gld. — Zbirka misijonarjev 12 gld. 70 kr. — Šmid Tom. iz Dražgoš 65 kr. — Neimenovan 1 gld. — Klemenčič 45 kr. — Ahačič Marija, posestnica, 5 gld. — Mali Ivan, posestnik 5 gld. — Miklavčič Polona, posestnica, 5 gld. — Pehare Marija, posestnica, 5 gld. — Mulej Frančiška 5 gld. — Sitar Marija 5 gld. — Flajnik Helena 4 gld. — Šimulovič Jan. 1 gld. 67 kr. — Šimunovič Marija 1 gld. 67 kr. — Šimunovič Marija 50 kr. — Leder pl. Barb. 1 gld. 66 kr. — Flajnik Marjeta 50 kr. — Ostranič Ana 1 gld. — Žaljec Ana 1 gld. — Mihelič Frančiška 50 kr. — Brezovič Marija 20 kr. — Flajnik Katarina 20 kr. — Juršinec Helena 20 kr. — Mihelič Ana 20 kr. — Puhek Barb. 20 kr. — Tomec Fr. 20 kr. — Vitkovič Magdalena 20 kr. — Prezetic Helena 10 kr. — Maljevac Ana 20 kr. — Neznani 2 gld. — Aver Juri, posestnik itd., 20 gld. — Reich Helena 5 gld. — Reich Marija 5 gld. — Neznani 5 gld. — Neznani 5 gld. — Domicelj Anton, vikar, 3 gld. — Dolina Johana, zasebnica, 2 gld. 10 kr. — Zeller Jan. žup. v pokoju, 5 gld. — Zbašnik Fran, duhovni oskerbnik, 2 gld. — Sakser Jan. duhovni pastir 5 gld. — Grof Chorinsky Rudolf, dvorni svetnik, 5 gld. — Grofiuja Chorinsky Magdalena 5 gld. — Hočevar Martin, posestnik, 5 gld. — Hočevar Jozefa posestnica 5 gld. — Schwinger Josef, župnik, 5 gld. — Kogej Jos., dekan, 5 gld. — Rihar Fr. žup. 5 gld. — Lavrič Jos. župnik, 3 gld. — Reven Katra 1 gld. — Blažir Miha 3 gld. — Gruden Jak. župnik v pokoj, 5 gld. 50 kr. — Zajic Jak. pos., 5 gld. — Jaklič Ant. kaplan, 5 gld. — Ferjan Urša 5 gld. — Stare Alojz duh. oskerbnik 5 gld. — Zarnik Ant. žup., 5 gld. — Zupančič Helena, hišna posestnica, 5 gld. *)

(Drugi dar. prih.)

*) Po neprijetni pomoti se je pripetilo, da so se nekerim udom poslale sprejemnice s premajhno poštno znamko; naj toraj zadevni neljubi pogrešek prizanesti blagovolijo.

Odbor.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. — v — v J.: Prav serčna hvala! Pride prih.; zastr. vprašanja pismeno. — F. R. K.: Prejeli z zahvalo; v „Dan.“ prih. — G. — s — v B. B.: Bog plačaj! Več pismeno.